

ζόμουνα νά με μυσήσουνε τέλεια, δασκάλους πού ή δρᾶ-
ση τους δέν ἔχει ἱστορία, κ' ἔτσι μοῦ παρουσιάζεται
μέ ὀλη τήν πρωτόγονη ἀγνότητά — κι ἀκόμα καμα-
ρώνω, σάν πατέρα, πού βλέπω τὸ γιό μου, τὸν ἀγαπη-
μένο, ἐνάμεσέ σας, γιατί στή συντροφιά σας βρήκε τήν
ἀνθρωπιστική ἀνατροφή πού τὸ σπίτι του, σὰ ρωμαιο-
κο σπίτι κι αὐτό, δέν μπόρεσε νάν τοῦ δώσει, γιατί γί-
νηκε κι αὐτός ἀξιος σας, ὦ παιδιὰ εὐγενικά !»

Αὐτά εἶπε ὁ ἄνθρωπος ὁ φιλελεύθερος κι ὁ στοργικός
πατέρας, καὶ τὰ παιδιὰ ἀκούσανε μέ συγκίνηση καὶ χεροκορ-
τήσανε τὰ λόγια του, κι αὐτὸς γύρισε σπίτι του μέ τήν ψυ-
χή του ξαλαφρωμένη.

ΔΗΜΟΣ ΝΗΣΙΩΤΗΣ

ΑΜΑΡΥΛΛΙΣ (*)

ΕΡΩΣ

Σὲ σένα δέν ταιριάζει

Θε νά φροντίσω ἐγὼ γι' αὐτό.

ΧΛΟΗ

Νά ! Νά ! μωδρχεται κλάμμα!

ΕΡΩΣ

Πήγαινε καὶ μὴν κλαῖς ἐδῶ.

ΒΑΤΤΟΣ

Λέν μπὰς κορίτσι πρᾶμμα!

(Ἡ Χλόη φεύγει ψευτοκλαίγοντας)

Σκηνὴ Ε'.

ΒΑΤΤΟΣ καὶ ΕΡΩΣ

ΕΡΩΣ

Κ' ἐγὼ στοῦ Ὀλύμπου τήν κορφή πετῶ πού τοὺς σκεπάζει

ΒΑΤΤΟΣ

Στάσου πού πῆς;

ΕΡΩΣ

Στὸ χρέος μου !

ΒΑΤΤΟΣ

Σὲ ποῖό;

ΕΡΩΣ

Πηγαίνω, γέρο !

Στὴν Ἀφροδίτῃ τῇ Θεᾷ τήν εἶδση νά φέρω.

ΒΑΤΤΟΣ

Πῆς νά τῆς πῆς τὸ τί ζητοῦν νά κάνουν οἱ Νεράιδες;

ΕΡΩΣ

Νά τῆς τὸ πῶ, καὶ θενὰ δῆς κάτι πού δὲ μεταίδεις.

(φεύγει)

Σκηνὴ ΣΤ'.

ΒΑΤΤΟΣ

Δέν πρέπει τώρα τὸ λοιπόν, κ' ἐγὼ καιρὸ νά χάνω.

Τρέχω στὴν Αὔρα, πού φυλᾷ στὴ ῥεματιά ἐκεῖ πάνω

Νά τῆς τὰ πῶ, γιὰ νά βιασθῇ νάρθῃ νά τοὺς ἀρπάξῃ.

Πριχοῦ στοῦ Ὀλύμπου τήν κορφή τήν εἶδση προφτάξῃ.

(Φεύγει)

Σκηνὴ Ζ'.

ΧΟΡΟΣ

Ἀφροδίτῃ Θεᾷ ξανθόμαλλῃ
πού γεννᾷς τοὺς χυμούς τοὺς ξανθοὺς
πού μεστώνεις στὰ στάχια τὸ γάλα
καὶ πού σμίγεις κρυφὰ τοὺς ἀνθοὺς.

Ποὺ γελάς καὶ ροδίζεις τὴ δύση
Καὶ ζωὴ μᾶς γεννοῦν οἱ πληγές σου
Ποὺ λυγᾷς καὶ σκορπᾷς μέσ τῇ ζήσῃ
Τὶς ὥραις γραμμὲς τίς γυρτές σου.

Ἀφροδίτῃ πού μέσα σ' ἀχτίδα
Καρπερὴ κατεδαίνεις στὴ πλάση
Ποὺ χαρίζεις παντοῦ τὴν ἐλπίδα
Σὲ βουνὰ σὲ σπηλιὲς καὶ σὲ δάση !

Σκηνὴ Η'.

(Ἀνοίγει στὸ βάθος τὸ πορτάκισμα).

ΑΜΑΡΥΛΛΙΣ ΚΑΙ ΔΑΦΝΗΣ

ΑΜΑΡΥΛΛΙΣ

Τὴν ὁμορφιά πού μοῦ μιλάς τὴν ξέρω τὴ δική μου
Σὰν καθρεφτίζεται στὰ νερὰ σὰν κρίνος τὸ κορμί μου.

ΔΑΦΝΗΣ

Μὰ πῶχες κρύα μάρμαρο στὰ στήθεα σου καρδιά !

ΑΜΑΡΥΛΛΙΣ

Τὴ νύχτα μέσ τὸ σκοτεινὸ τὸ δάσος ἔταν βγαίνω
Καὶ σὰν χυμὸς ἀπ' τοὺς κορμούς τῶν δέντρων ἀνεβαίνω
Κι' ἀπλώνομαι καὶ πλέκομαι στὰ δλόγυρτα κλαδιά,
Τότες ἀνοιώνω τὴν κρυφὴ πού χύνω ἀνατρίχίλα
Μέσα στοὺς γέρικους κορμούς καὶ στὰ καινούργια φύλλα.

ΔΑΦΝΗΣ

Κάνε καὶ μένα ὡς τόσο

Τὸ μυστικὸ ἀνατρίχισμα πού μοῦ μιλάς νά νοιώσω.

ΑΜΑΡΥΛΛΙΣ

Καὶ πῶς νά νοιώθῃς εἰμπορὴς ἐπὶ τὸ δέντρο νοιώνει
Κ' οἱ ρίζες οἱ μυριόχυμες καὶ τῶν κορμῶν οἱ κλώνοι;

ΔΑΦΝΗΣ

Μ' ἓνα φίλ', πού τῶν χυμῶν γεννᾷ τὴν τρικυμία !

ΑΜΑΡΥΛΛΙΣ

Ποτές μου δέν τὸ γνόρισα μέσ τὰ νερὰ τὰ κρύα !

ΔΑΦΝΗΣ

Καὶ τοῦ βοσκού τὸ φίλημα νά μάθῃς, λοιπόν στάσου !

(Τὴ φιλεῖ)

ΑΜΑΡΥΛΛΙΣ

Πρώτῃ φορά... μὰ τί γλυκὸ ποῦναι τὸ φίλημά σου !
δέν εἶναι τὸ ἀνατρίχισμα τοῦ φύλλου οὐδὲ τ' ἀγέρ-
θπου σφυρῖζει στὰ βουνὰ καὶ θπου λιγάει τὴ φτέρη.
Εἶναι πολὺ βελύτερο πὺ μυστικὸ νὰ ἀκόμα
ἀπὸ τῆς μάννας τὸ νερὸ πού βγαίνει ἀπὸ τὸ χῶμα
κι' ἀπὸ τοῦ δάσους τὸ βοή, κι' ἀπ' τοῦ κορμοῦ τὸ δάκρυ
κι' ἀπὸ τὴν πύχνη τῆς αὐγῆς στῆς θάλασσας τὰ μάκρη !
Ἔχει τοῦ πεύκου τὴν ὁσμὴ τοῦ θυμαρίου τὸ μύρο
καὶ μέ τῆς λιμνοθάλασσας τὸ φίλημα τὸ στεῖρο
δὲ μοιάζει, τί σὰν σμίξαμε γλυκὰ στόμα μέ στόμα
χίλιες ζωὲς γεννῆθηκαν μέσ τὸ ψυχρὸ μου σῶμα !

(*) Κοίταξε ἀριθμ. 539, 540, 541, 542 καὶ 543.

Σκηνή Θ'.

Οί επάνω, ΒΑΤΤΟΣ και ΝΕΡΑΪΔΕΣ

(Οι Νεράιδες κατεβαίνουν και προχωρούν, ενώ ο Βάττος που τις οδηγεί δείχνει τους επάνω).

ΒΑΤΤΟΣΝάτους! που τους προφτάσαμε στις γλύκες τους επάνω!
ΝΕΡΑΪΔΑ Α'. Κοιτάξτε

» Β'. Τὴν ἀνδιάντροπη
» Γ'. Κοιτάξτε
» Δ'. Τὸν ἀδράχνη
» Ε'. Ἐμπρός
» ΣΤ'. Νὰ τὴν σηκώσουμε
» Α'. σὲ σύγγεφο
» Β'. ἀπὸ πάχνη!
» Γ'. Ἐμπρός

ΝΕΡΑΪΔΑ Δ'. Κι' αὐτὸν νὰ πάρουμε

» Ε'. μαζὶ
» ΣΤ'. Μὲ τὴν προδότρα.

Σκηνή Ι'.

ΟΙ ΕΠΑΝΩ—ΑΦΡΟΔΙΤΗ—ΕΡΩΣ

(Φαίνεται ἡ Θεὰ Ἀφροδίτη μέσα σὲ σύγγεφο ἀχτι-ωτό. Ὁ Ἔρως πού τὴν οδηγεῖ τῆς δείχνει μὲ τὸ δάχτυλό τῆς Νύμφες.

ΑΦΡΟΔΙΤΗ

Σταθίτε Νύμφες ἀνομες μὲς τῶν ἀχνῶν τὸ δρόμο
Στὸν ἀνθρώπο πού κυβερνᾷ τὴ γῆ τὴ ζωοδότρα
Τὴν ὁμορφιά ἐγὼ τοῦδωκα καὶ τὴν ἀγάπη νόμο.

(Οἱ Νύμφες σβήνονται κ' ἡ Ἀφροδίτη κι' ὁ Ἔρως χάνονται σιγά σιγά).

Σκηνή ΙΑ'.

ΑΜΑΡΥΛΛΙΣ—ΔΑΦΝΗΣ

ΔΑΦΝΗΣ (παίρνοντας θάρρος)

Πᾶνε... χαθήκην στὶς σπηλιές βαθεῖα στὴ σταλαχτίτη
Τὴν Ἀρτεμὴ πού ἐπίστευες τὴ νίκησε ἡ Ἀφροδίτη.

(στρέφει πρὸς τὶς ράχες)

Ἐλᾶτε τώρα ἀπ' τὶς κορφές
τὶς ἀψιγλές βοσκὸς
Ἵσομπάναι κι' ἀρχιστέλιγγοι
Βουσίσοι πιστικοί,

Κι' ἀφήστε τὰ γαλάρια σας
Στὶς δροσερὲς πλαγιές,
Κι' ὁ Πᾶν ἂν καταδέχεται
ἄς ἔρθῃ ἀπ' τὶς σπηλιές.

Ἐλᾶτε καὶ σεῖς σάτυροι
ντυμένοι στὸ μαλλί,
Καὶ σεῖς ὧ χάρες καὶ ἔρωτες
καὶ Κένταυροι ἀψηλοί,

Νὰ πιῆτε νὰ λαλίσγητε
στοῦ Δάφνης τὴ χαρὰ
μὲ τὸ τραγοῦδι πού ἄρπαξε
τὴ Νύμφη ἀπ' τὰ νερά.

Σκηνή ΙΒ'.

(Φτάνουν εἰς ἀπὸ τὶς ράχες ἔξω ἀπὸ τὸν Ἐρώτα καὶ ἀπὸ τὶς χάρες).

ΠΑΝ

Σ' ἀκούσαμε ὅλοι κ' ἤρθαμε νὰ στήσωμε χορὸ
Στεφανωμένοι ἀπ' τὰ βουνὰ μ' ἀγιοκλήμα χλωρὸ
Ἀπὸ τὰ πεῦκα φτάσαμε κι' ἀπ' τὰ δασὰ πρινάρια
Κερᾶστε τώρα σ' ὅλους μας κρασί μὲ τὰ πιθάρυα.
(Ὁ Ἔρως φτάνει μὲ τὶς Χάρες πού βαστοῦν κρατῆρες).
Ὁ Νάτος μὲ τὴν ὥρα του κι' ὁ Ἔρως ἐδῶ πού φτάνει
Μὲ τὰ χρυσὰ του τ' ἄρματα καὶ μὲ χλωρὸ στεφάνι.

(Στῆλλο φέλλο τελιώνει)

ΑΛΕΚΟΣ ΦΩΤΙΑΔΗΣ**Η ΝΥΧΤΕΡΙΔΑ**

(Ἀπὸ τοὺς μύθους τοῦ TRILUSSA)

Ὁ Σκορδαλὸς κι' ὁ Σπίνος εἶδαν μιὰ μέρα μιὰ νυχτε-
ρίδα πῶ μαύρη κι' ἀπὸ τὸ μελάνι τοῦ τυπογραφείου. Κ' εἶ-
παν :

— Ὁ Θεέ μου ! Τί τέρας ! Δέ μοιάζει καθόλου γι' ἀδερ-
φή μας ! Τί ἀσκημιά !... Τί σιχαμένη πούναι !... Καὶ κεί-
να τὰ φτερά της !... Σὰν τοῦ Διαόλου !...

— Νὰ σὰς πῶ ! Καρφὶ δέ μου καίγεται γι' αὐτό, ἀ-
πάντησε ἡ νυχτερίδα. Τὸ ξέρω πῶς εἶμαι ἀσκημη, μ' αὐτὸ
δὲ μὲμποδίζει νὰ ζῶ λευκὴ καὶ πῶ ἡσυχὴ ἀπὸ κάθε ἄλ-
λο πουλί. Ἐγώ, σὰν τὶς κοκότες, βγαίνω τὴ νύχτα : κἀνῶ
ἓνα μικρὸ γῆρο, ἀρπάζω κανένα γρύλλο, κ' ὕστερα τὸν ξε-
ζοκκαλίζω κάτω ἀπ' τὴ στέγη μου. Αὐτὴ ναι ἡ ζωὴ μου !
Καλὺέρα πού δὲν ἔχω τὴ φωνὴ τοῦ σπίνου, πού στὸ τέλος
κλειέται μέσα στὸ κλουβί. Πέστε μου : Τί κερδίζει ὁ βλάκας
ὁ σκορδαλὸς πού ἔχει καλὸ κρέας ; Στὸ τέλος ὁ ἀνθρώπος
τὸν τρώει. Κοιτάχτε λίγο τὸ Παραδόσιο τοῦ πουλί ! Κεῖνο,
δὲ σὺ λέω, πῆρε κάποια φήμη, μὰ, βλέπετε, τὴν τύχη του !
οἱ γυναῖκες τὸ ράβουνε στὰ καπέλα τους ! Λοιπὸν μὲ ποῖο
ζωντάγιο νὰ ἐπιθυμῶ νὰ εἶμαι ὥραϊα ; Οἱ ὁμορφιὲς καμιά
φορὰ κάνουνε περισσότερες βλάβες ἢ ὠφέλειες. Ὅχι ! ὄχι !
Κάλλιο ἔτσι πού εἶμαι ! Δὲ μὲ νοιάζει ! Κάλλιο νῆμαι στὴν
ἀράνεια καὶ νᾶχω τὸ κεφάλι μου ἡσυχὸ !

Κ. ΤΡΙΚΟΓΛΙΔΗΣ**ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ**

ΔΕΛΤΙΟ ΤΟΥ ΕΚΠ. ΟΜΙΛΟΥ. Τόμος 4, ἀριθ.
1-4, Ἀθήνα 1914. Σελίδες 310, καὶ μέσα σ' αὐτὲς ἕλη
πλούσια, διαλεκτὴ. Τοῦ Κ. Παλαμά : Ἀριστοτέλης Βαλαω-
ρίτης. Τοῦ Κλ. Π. : Ἀπολογία τῆς Δημοτικῆς. Τοῦ Ἀ.
Δελμούζου : Τρία χρόνια δάσκαλος. Τοῦ Α. Πετρίδη : Τὰ
Ἑλληνικὰ σχολεῖα καὶ ἡ μέση τάξη. Τοῦ Ν. Χατζιδάκη :
Μιά ματιὰ στὰ μαθηματικὰ βιβλία τῶν γυναισίων κτλ., κτλ.

ΚΟΜΦΟΥΚΙΟΣ. — Σπουδὴ χωρὶς Σκέψη εἶναι ἀγνώρε-
λη. Μὰ Σκέψη χωρὶς Σπουδὴ εἶναι ἐπικίνδυνη.